

Bange.

(Af Pastor Fr. Anker.)

En ung Pige, halvt Varn, saa meget sig. Da vi havde talt lidt sammen, og jeg kendte hende fra Varn af som en, der, saavidt jeg kunde skønne, havde vedblevet at leve sammen med sin Gud og Fædler siger jeg: „De er vel ikke bange for at dø, h. s.“

„Ja, jeg er bange, naar jeg faar disse voldsomme Anfald, som om jeg skulde dø.“

„Jeg tænkte De hvoilede i Søndernes Fortællelse?“

„Det er heller ikke min Synd, der angster mig; men det er noget andet.“

„Sag ved ikke noget andet, der rei kan angste, naar man skal dø, end Synden. Er der virkelig, at den er tilgivet af Naade for Jesus Skyld, saa synes jeg, alt maa være godt.“

„Ja men, naar jeg nu ikke har rigtig Lyft til at dø?“

„Rigtig Lyft til at dø? Jeg ved ikke, hvad De mener, for rigtig Lyft til Døden selv, det kan jo ingen Menneſker have; for Døden er en Fjende — den sidste.“

„Jeg er heller ikke bange for Døden selv men jeg er bange for noget helt andet. — Det er sommetider — jeg synes — at jeg helst — vilde leve.“ sagde hun, mens en Taare listede sig frem, og Blifket holdt en saa angrende og hønligt fast.

„Sommetider Lyft til at leve? Men synes De da, at det er saa rent forfærdeligt?“

„Ja, naar nu Herren fra lille af, og hele Væjen igennem har været god imod mig, og nu vil tage mig hjem til sig, hvor jeg skal være ham meget nærmere, og jeg saa alligevel ikke bryder mig mere om ham, end at jeg af og til helst vil blive her, saa synes jeg, at — Herren ikke kan være glad ved mig — og det er — saa rent forfærdeligt — aa, jeg er saa — uløffelig.“ hulkede hun ud. „Og naar saa disse Anfald kommer, saa tænker jeg ofte: „nu dør du“, saa angstes jeg og føler, at dersom jeg lige blev taget hjem til Herren, saa maatte jeg skamme mig saa, at jeg slet ikke kunde være glad, fordi jeg er saa!“

„Nære h., maa jeg sige Dem, hvad jeg synes, jeg vilde gøre, dersom jeg var i Deres Sted?“

„Svad vilde De gøre?“

„Ja, det er nok ikke nemt at sætte sig i andres Sted, og maatte det er svarere at sige, hvad man vil gøre, naar man selv skal dø, og Sjertet angstes. Men sæt, at De nu sagde omtrent saa: „Du har altid været saa god imod mig, kære Herre Frelser“ — Er det ikke saadan, De siger? „Jo, jo det er saa,“ forfikkede hun. „Og nu, Herre, vil du tage mig lige hjem til dig; men du kan jo nok se, at jeg er bedrøvet, og du ved ogsaa nok hvorfor —“

„Ma ja, det ved han nok,“ udbød hun.

„Men jeg ved ogsaa, at du elsker dine til Enden — og saa vil jeg ikke tænke mere paa, om jeg har Lyft til at blive eller gaa. — Gør, hvad du vil Herre — Jeg skal nok være glad — blot du vil være glad ved mig. Gør lige, hvad du vil, for hvad jeg saadan kommer i Tænker om, betyder ingenting. Jeg er hos dig og vil være hos dig trods alt, og jeg ved, at du vil have mig hos dig til evig Tid, og det vil jeg glæde mig ved, og saa ikke tænke paa noget andet.“

„Ma, ja, Herre, gør, som du vil — Nej, jeg vil ikke tænke paa noget andet —“ hvoilede hun og sank ligesom ind i sig selv og i sin Gud.

Da jeg nogle Dage efter kom ind til hende, siger hun saa stille:

„Ma, det er saa godt, saa godt at være glad.“

„Ja, det er da sikkert,“ svarer jeg, „men hvordan gaar det, naar de svære Anfald kommer?“

„Slet godt. Jeg siger: du er saa god Herre, gør lige hvad du vil.“

Det andet tænker jeg ikke paa mere. Og det er, som Anſaldene ikke piner saa meget nu, jeg ikke er bange. Men de tager mig jo nok en Gang, og saa bliver det godt sammen.“

Gav Prædikenen bort.

(Af Past. Fr. Anker.)

For flere Aar siden prædikede jeg en Søndag Eftermiddag i et Skolehus. Da jeg efter Mødet gik hen til en Farm, hvor jeg havde mit Nøretøj, kom en ældre Mand og fulgtes med og begyndte en Samtale:

„Det var virkelig en god Prædiken. De hødt i Dag,“ siger han.

„Saa — aa, synes De?“

„Ja, for den var irens, havde baade Næs og Nør.“

„Ma, jeg synes da just ikke.“

„Jo, men det er saadan, de skal have det her, afkurrat, hvad de trænger til.“

Jeg standsede, vendte mig om til Manden og spurgte: „Trænger vi ikke til den Slags Prædikener?“

„Jo — — — men — — — der — — — er — — — kun — — —“

„Men der er Forfæls, mener De.“

„Afkurrat, hvad jeg synes,“ svarede Manden seende op paa mig med en Mabenhed, der glattede ikke saa lidt paa Haardheden der bag. Jeg tog alligevel lidt fat om ikke just paa det haarde Sind, saa dog paa Skalle, det var svært ind i, idet jeg siger:

„Jeg tror ikke, De er ret stillet.“

„Ikke ret stillet? Svad mener De?“

„At De giver hele Prædiken til andre og beholder ingenting til Dem selv.“

„Til mig selv? Skal De læse Hjertet?“

„Jeg kan da læse saa meget, at De er en meget gavmild Mand, hvad Prædikener angaar. Dersom De er ligesaa gavmild paa andre Omraader saa —“

„Saa vilde det vel glæde Dem. En Gris eller en Ko til Kirken og andre gode Sager var ikke at foragte. Nej, De kan tro mig: Daare er jeg da ikke bleven endnu.“

„Nej, Daare er De ikke bleven endnu. De er en Høg Mand og en gavmild Mand, der giver med rund Gaand, hvad der ikke koster Dem noget, og som maatte endogsaa vilde være Dem selv til Bæver. Men hvad De kan blise, er ikke godt at vide.“

„Svad jeg kan blise, skal De ingen Omſorg have for. Det hjælper ikke, at De taler godt ved Mødet, naar De saa bag efter er grov mod en Mand, der har traadt sine Børnesko for over Galotrefindstøve Aar siden,“ sagde han noget højrøstet og vred, mens en Taare pibede i Øjen.

„De er god, Mand.“

„God Mand? Vil De ogsaa gøre Nar?“

„Ma, jeg synes blot, De er saa aaben og ligetil.“

„En gavmild Mand, — en god Mand — og aaben — ligetil. De kan maatte have Lov til at være lidt grov sommetider, for det kan vi andre ogsaa være; men gøre Nar — det gør jeg aldrig.“

„Det kommer af, at De er saadan en god Mand i hvert Hald saa god, at De ikke kan taale at gøre Nar af andre Stakler; men De er lidt for gavmild paa enkelte Omraader, som vi talte om før. De maatte, naar galt skulde være, hellere give en Gris eller en Ko bort, end hvad De selv falder en god Prædiken.“

„En Gris og en Kø er mine egne.“

„Min Prædiken, De høster, er ogsaa Deres egen.“

„Saa være, det er lidt fejl af mig, men det er ikke væsentligt for Dem at falde mig god.“

„Men er De da ikke god?“

„Som Prædiken De da vide, at kun een er god.“

„Ma ja, men der er saa mange, der mener, de er gode, næsten bedre end den Gud, De henfører til, og jeg kunde jo ikke vide, om De mente det samme.“

„Nej, jeg er ikke god; men jeg har prøvet paa at blive det saa godt som nogen, tror jeg; men Kludder blev det.“

„Saa er De jo slem som alle de andre og trænger som de til en Prædiken med Næs og Nør, og saa giver De det hele bort. Det tyder paa, at De ikke blot er slem, men dobbelt slem. Kom nu til Kirke næste Søndag og sæt Dem vænt i Flokken som andre Synndere. Ingen kan vide, hvad De da kan saa at gøre; og saa — farvel.“

„Farvel,“ sagde han med et langt Gaandtryk

„Jo, Manden var der næste Søndag!“

Lars Andersen og Søn fra Denver. De syntes særdeles godt om denne Egn og har i Sinds at tage et Stykke af „Bolo Ranch“, saafremt der melber sig nok til at købe det hele. Da Mr. Lars Andersen er vel kendt af mange af Vennerne i den forenede Kirke saa bedes man ogsaa at henvende sig til ham om nærmere Oplysninger i denne Sag. Hans Adresse er: 437 W. 1. Ave., Denver, Colorado. Og forinden undertegnede kan man ogsaa skrive til Rev. A. C. Weismann, 668 Inca Str., Denver, Colo.

Den forenede Kirkes Landskomite bedes at have sin Opmærksomhed rettet ogsaa paa denne Egn. Maaske der fra dens Side kunde toges fat med fastere Gaand til Maalets Opnaaelse. Her er Jord nok, blot vi faar Folk herud af den rette Slags. Der bør straks tages fat for Anledningen glider os ud af Hænderne.

Maaleet er altsaa: En stor dansk Koloni her ved Kiowa. Bort Klimas Fortrin kan ikke diskuteres, og vor Egn's Velggenhed og Hovednæringsvej passer hpperligt for Danſke. En af vor Bys Forretningsmand sagde til mig forleden: „We want some more of your people out here“. . . . Kan du gætte hvorfor? — Nu vel, lad en broderlig Del af denne Næs tilfalde norske og svenske Brødre, som ogsaa er bosiddende her i denne Egn, men nok er det, at hvor Danſken bor og bygger er der ikke stor Fare for Tilbagegang i Forretningen. Se, dette er Hemmeligheden, som selv „dødtſcher Michel“ ikke er ene om at begribe.

Det kan derfor ikke i mindste Maade betvivles, at netop her er et hpperligt Sted for en dansk Koloni. Jeg tænker mig, at der hilt og her ligger Venner, som maatte staa i Begreb med at flutte til et bedre Klima — benyt saa denne Anledning, den kommer aldrig mere igen. Kiowa, Colo., d. 1. August 1910. S. S. Darum.

Fra Edinburghmødet.

Af Provst lic. theol. S. Ussing i „Nye Tider“.

Det var en Verdenskonference for Missionen, hvorved 1200 ubalgede Repræsentanter for alle Jordens evangeliske Missionsſelskaber samlede, ikke til Gøst eller hyggeligt Samvær, men til 10 Dages alvorlige Forhandlinger (forberedte med 2 Aars grundige Forundersøgelser) om de aller vigtigste Spørgsmaal for hele vor Slægts Fremtid. Lærlige andre Udsendinge og Missionsarbejdere fra alle Lande mødtes samtidig til de andre store Møder, hvorved under uforløst Tilslutning over 7000 Menneſker flere Gange daglig i 10 Dage stilledes for at høre om Guds store Verninger i vore Dages Mission.

Jeg ved nok, at der i Danmark er en hel Del Menneſker, som kristenſke Journalister har bundet paa Vermet, at kristendommens Tid er forbi, og at det kun er nogle statslønnede Gjellere og en Del hysteriske Kvinder, der giver sig af med „Mission“. Uvildende Menneſker, der ikke har Anelse om, hvilke Mandskræfter kristendommen netop nu udfolder i den store Verden! Hvor kunde jeg have undt dem at være med i Edinburgh! Om der var Sandhed i dem, saa vilde de have faaet meget at se og høre.

De vilde have set, at Missionen er en Verdensmagt, der med et Aarhundredes storartede Arbejde bag sig kan vege paa, hvad den har udrettet, og afstvinger enhver uhibet Jagttager Respekt og Tillid. De vilde have hørt ikke blot nogle Teologer, men praktiske Forretningsfolk fra New York og alle Verdens Storbyer, ansete Statsmænd som den ſhv. Generalguvernør af Bengalen, den berømte Roosevelt, den bekendte nordamerikanske Præsident-kandidat W. J. Bryan o. m. fl. udtale deres Beundring og sin selv give praktiske Raad om Missionsarbejdet. De vilde have erfaret, at „Times“ og alle de store Dagblade omtalte konferencen som en Verdensbegivenhed. De vilde have set, at kristendommen ikke er død, men levende og glødende af kristi Kærlighed og Vangelief efter at frelse alle Folk. De vilde — maatte med Gærlig, maatte med taknemlig Glæde — have opdaget, at de kristne

ikke flokke af indbyrdes splidagtige Sekter, men et stort fælles Samfund, hvor man fra alle Kirkelejer gerne vil samarbejde imod det ene store Maal. De vilde have opdaget, at Saabet om Drejning for alle Hedningefolkene, de 2/3 af Jordens Befolkning, beror ikke paa den saakaldte „Kultur“, som hoide Handelsmand bringer med sig — i Virkeligheden kun dreome af Søvehyge — men paa Jesu Kristi gamle Evangelium, forkyndt med selvpofrende Kærlighed af Tusinder af kristne Missionærer.

Fra Bibelhistorien husker de fleste nok, at der engang for 18—1900 Aar siden samlede en lille Flok jævne, fattige Folk om deres Mester paa Galilaas Bjerg, hvor han talte de mærkelige Ord: „Gaa ud og gør alle Folkslag til mine Disciple.“ Mærkeligt, at nogen kunde sige det! Endnu mærkeligere, at Verdens Historie har stadfæstet hans Ord! Og det var det store ved Edinburghmødet: Han var selv med der og gen tog Ordet til de samlede Tysinder: gaa ud og forkynd Evangeliet for alle Hedningefolk! Og i fuld Enighed i Tro paa hans Kraft svarede der: Ja, Herrel Du vil det, og det skal ske. Derfor vil Edinburghmødet saa verdenshistorisk Værdighed.

Religion og Udvikling.

(Af Cand. theol. C. J. Scharling.)

Der er ingen enkelt Tante, der i den Grad behersker moderne Aandsliv og moderne Tankegang, som Udviklings-Tanken. Dreuet af denne Tante har Naturvidenskabens gaaet sin Sejrs- og, ledt af den jæger den moderne Historier til udrede Historiens slængede Traade. Det er derfor intet Under, at man efterhaanden søger at overføre Udviklings-Tanken paa alle Omraader og at forklare i dens Lys alle Menneſkelivets Gaaender.

Saa nu ogsaa Religionens, kristendommens som Hedenskabets Historie finde sin tilstrækkelige Forklaring, naar man paa den anvender Udviklingshypotesen? Der er mange, der hertil svarer Ja. I Tyskland er der en hel Retning, den saakaldte religionshistoriske Skole, der mener at kunne betragte kristendommen som et naturligt Led i Religionens Udviklingsstrække — forelsbig det høje, vi finder, men muligvis ikke det høje, hvortil Menneſkeheden kan naa. Der gøres et stort Arbejde for at paavise dette — navnlig for at godtgøre, at store Led af Jødedom og kristendom er overtaget fra hedenske Religioner.

Saa Jødedommen forklares som en Frugt af hedenske Religioner? Man har til forskellige Tider pegt paa forskellige af de Religioner, som Jøderne traadte i Forhold til, for deraf at forklare Israels Religions Oprindelse. En Tid hed det: Moses har lært det hele i Egypten — det er man nu kommen bort fra. Nu siger man: Fra Babylon har Israel hentet de fleste af sine religiøse Forestillinger; enkelte Ting, som Troen paa en personlig Djævels Eksistens, er overtaget fra Berberne.

Nu skal det ikke nægtes, at der er en forbavende Lighed paa mange Punkter mellem Israels Overleveringer og babyloniske Veretninger; og mellem den senere Jødedom's Forestillinger, for Eksempel om Mandeværdens, og andre Religioner vil det kunne paavises en hel Del Paralleller. Men dermed er en Overtagelse af disse Ting ikke bevist; som den sidste Religion i sig selv indeholdt Spirerne til Opstandelsestroen og derfor endte med at komme til denne Tro, jaalede at Troen paa det onde som en personlig Magt forklares ud, fra, hvad der ligger i Israels Religion, selv om Berberingen med de fremmede Religioner kan have givet Støbt til videre Udvikling af saadanne Spirer. En Overtagelse i større Stil af hedenske Forestillinger er højt usandsynlig, naar man ser den stærke, beviste Reaktion, der bestandig udgik fra Profeternes Side mod fremmede religiøse Paavirkning.

Og vender man sig fra de religiøse Forestillingers Form til deres Indhold, saa bliver Forfælsken uendelig større end Ligheden. Hvilken kampmæssig Forfæls mellem Israels Gud, der ved sit blotte Staberord frembringer alt og betvinger Elementerne, og saa Babylons Guder, der selv

bliver til med Verden og fører en ræjende Kamp med de genſtridige Elementer. Mellem Israels ene, oplysende, først og sidst etiske Gud — og Polyteismens mange indbyrdes ſkinſte og i deres Forhold til Menneſkene alt andet end moralske Guder.

Den lille Flok ved Jordanfloden er og bliver et Unikum i Verdenshistorien — det vil sies allerede af den, der først har læst sit Øje paa Ligebederne mellem Israels Religion og Hedenskab.

Og spørger vi saa til sidst: Gives der en Udviklingslov for Menneſkeheden Religion, hvorefter denne af sig selv løfter sig til større og større religiøse og fædelig Højde? — da svarer Historien med et højtlyd: Nej. Overalt i Religionerne møder vi Tilbagegangens Tegn. Sædelig Udvikling og stionende Formvæsen er den Støben, der efter Historiens Vidnesbyrd rammer selv de ædelste Religionshistorikers Bænk. Selv det Folk, der paa Religionens Omraade var det enſtaaende, er stionet; i 1900 Aar har ingen Profets Næst løst sig i det. Kun en Religion staa der som en vægtig Undtagelse: kristendommen. Tid nok lagde Degenerationen sin flamme Saand ogsaa over den; men bestandig ejede den Kræfter til at genføde sig selv indefra. Indenfor Jødedom og kristendom, taaget som en Enhed, findes der saaledes en Udvikling; men Svaret paa, af hvad Art de her virkende Kræfter er, kan ikke Videnskaben, men kun den personlige Tro give.

KOM TIL NORD DAKOTA.

Vor Specialitet er Salg af udmærket Farmland i Nord Dakota, særlig i Hjørnet af den berømte Des Lacs Valley, men vi forhandler Land og hur Agenter overalt i de For. Stater og Canada, Land i Burke and Ward Counties fra \$15 og højere. Vi kan ligeledes sælge Farme, saavel her som i Canada. Skriv paa Engelsk til THE LYON LAND & LOAN CO., BOWBELLS, N. DAK.

Første Klasses Farmland.

Vi tilbyder for Salg udmærket Land i Nord Dakota og Saskatchewan, Canada. Vi sælger kun det allerbedste Land, fra \$18 pr. Acre, og til højere Priser, og paa meget liberale Vilkaar til virkelige Settlers. Skriv straks efter nærmere Oplysninger. T. A. NELSON, Cashier Portal State Bank, PORTAL, N. DAK.

En Lejlighed til Uafhængighed

bydes enhver i det nordlige Williams Co., Nord Dakota, Land til rimelige Priser og paa gode Vilkaar. Hvorfor betale Leje af udult Land, naar man kan kjøbe det bedste fra \$10 til \$25 pr. Acre. Blev Deres egen Herre og høst hele Udbyttet. For Oplysning skrives paa Engelsk til W. A. PRIEST, Ambrose, N. D.

Godt Farmland i Nord Dakota

Vi har for Salg flere Tusind Acres af rig sort Muldjord, med Lerunderlag, fra \$10 til \$15 pr. Acre. Bedste Vand, gode Kul til \$1.50 pr. Ton. Mange Farmere har betalt deres Land med første Afgrøde. Skriv straks til F. W. FRIIS, Vice Pres. First Nat'l Bank, KENMARE, N. D.

Advertisement for 'The ONE Cleanser For The Farm'. It features an illustration of a man cleaning a horse and a can of 'Old Dutch Cleanser'. The text describes the product as a multi-purpose cleaner for various surfaces and farm equipment. It includes the slogan 'The ONE Cleanser For The Farm' and 'Old Dutch Cleanser'.

Land i Colorado.

My Anledning til at overveje, om du vil være med til at danne en stor dansk Koloni her ved Kiowa i Colorados funde og dejlige Klima.

Svorfor en ny Anledning netop nu ligger for Gaanden, skal jeg i det følgende kortlig gøre Rede for.

Ser i vor umiddelbare Næghed ligger nemlig for Tiden enkelte større „Ranches“, som er til Salg.

Særligt vilde jeg gerne henlede muligt interesserede Benneres Opmærksomhed paa den saakaldte „Bolo Ranch“ egner sig fortrinlige for vor Dør og venter paa en heldig Køber. Den har et Jordareal af 2,000 Acres, noget af den bedste Jord, der findes i denne Egn.

„Bolo Ranches“ egner sig fortrinligt til at deles i flere mindre „Dairy Farms“.

Da „Dairying“, og hvad dermed er forbunden, er er vor Hovednæringsvej, saa kunde der næppe tænkes et mere ideelt Stykke Jord for Danſke at doſætte sig paa end netop „Bolo Ranch“.

Den er 1 1/2 Mil bred, hvor den er bredest og mere end 3 Mile lang og gennemkøres paa lang 2/3 Mio.

wa „Cree“, hvori der altid er rindende Vand, og tillige er den bebovet med Træer, hvilke altid vil afgive rigeligt Brændsel. En Del af Jorden kan overrises af Vandet i Kiowa „Cree“. Man vil saaledes fortaa, at alle disse særlige Fortrin, saafom: Vand, Træ, Overrisling og Engjord tilnærmelsesvis vilde komme enhver af os og vore børn og betydelig Stude gennem den vedvarende Tørke i Juni Maaned og maa derfor for det meste aflaaes til Jorderbrug. Det er ganske vist den længste Tørke, vi har oplevet herude i de sidste 10 a 11 Aar, men da det er ved Vælføring, vi har vor Hovednæringsvej, sætte vi det ikke saa haardt som paa mange Steder i de østlige Stater. Kærene klarede sig godt paa Prærien uden Nødvendighed for Staldfødring, saadan som man har maattet gribe til paa mange Steder i Øſten.

Denver og Colorado Springs er de betydeligste Markeder for vor Flødeproduktion. Prisen paa „Butterfat“ for August Maaned bliver 34 Cents pr. Pund. Gode Kalkesker indbringer gennemsnitlig 7 a 8 Dollars om Maanedens hver.

Vi har lige haft Besøg af Mr.

A. C. Weismann fra Denver. Gvis denne Sag Iffes, da vilde Udſigtene til at faa et eget Sudshus og hppigere Værdighed være lje.

Svad Aolingen angaar for Eksempel i Aar, da tegner alle Ting godt, som endnu er i Grøde, saafom: Kajs, Millet og Kartofler. 3 Juli Maaned har vi faaet rigelig Mægn. Augen er høftet, Hveden og Havren tog betydelig Stude gennem den vedvarende Tørke i Juni Maaned og maa derfor for det meste aflaaes til Jorderbrug. Det er ganske vist den længste Tørke, vi har oplevet herude i de sidste 10 a 11 Aar, men da det er ved Vælføring, vi har vor Hovednæringsvej, sætte vi det ikke saa haardt som paa mange Steder i de østlige Stater. Kærene klarede sig godt paa Prærien uden Nødvendighed for Staldfødring, saadan som man har maattet gribe til paa mange Steder i Øſten.

Denver og Colorado Springs er de betydeligste Markeder for vor Flødeproduktion. Prisen paa „Butterfat“ for August Maaned bliver 34 Cents pr. Pund. Gode Kalkesker indbringer gennemsnitlig 7 a 8 Dollars om Maanedens hver.

Vi har lige haft Besøg af Mr.